לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

הכנסת אורחים
לודמיר
סמוך לציון קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין זי"ע

| גליון 303 |
פרשת לך לך תשפ"ז

אורו הקדוש

שאלות ותשובות בחיי היום יום
במשנת רבינו הקדוש

שאלה

בכל פעם שאני מסתכל מסביבי, נפגש עם אנשים או שומע על מה שקורה אצל אחרים, עולה בי הרגשה לא נוחה. אני רואה שכולם מסביבי מצליחים ביותר, מרוויחים יותר, ויש להם את כל מה שהם רוצים - ורק אני לא מסתדר וחסר לי את מה שאני צריך. הדבר הזה גורם לי צער, עגמת נפש, והרגשה קשה של דכדוך ומרמור. איך אפשר להתמודד עם זה?

תשובה:

כואב מאוד לקרוא את הדברים הכאובים שכתבת. זה באמת לא קל לראות את כולם מסביב עומדים על קרקע יציבה, מרוויחים ברווחה ומשיגים את כל מבוקשם, בעוד אתה מרגיש שנשארת מאחור ונאבק יום-יום כדי לספק את צרכיך הבסיסיים.

התיאור שתיארת נוגע ללב ומבטא קושי שמביא עמו צער ועוגמת נפש מרובה. ברשותך, הייתי רוצה לנתח מעט את השאלה שלך - כי לנתח את השאלה בצורה נכונה, זהו הצעד הראשון בדרך למענה האמיתי.

מה בעצם הכי מציק ומכאיב לך באמת? האם מה שמפריע לך זו עצם העובדה שחסר משהו מסוים, או שמא מה שמציק לך יותר זו העובדה שלאחרים יש ולך אין?

הרי ברור שאינך פונה אלינו כדי שנמלא את חסרונך הגשמי. אם היית מחפש מענה טכני למצוקתך, היית פונה למישהו בעל יכולת שימלא את חסרונך.

העובדה שאתה בוחר לפתוח את הלב דווקא כאן, מלמדת שאתה מבין היטב שהבעיה איננה רק המספרים בחשבון הבנק; אלא אתה מבקש דרכים להתמודד עם תחושת החיסרון, ואולי עמוק בלבך אתה כבר מבין שהחיסרון הזה אינו חיסרון אמיתי, אלא בעיקר תוצאה של מבט לא נכון.

משכך, עיקר העבודה הוא למצוא דרך להרגיע את הנפש, כדי שתוכל להתמודד עם הצער, עוגמת הנפש, הדכדוך והמרמור.

תאר לעצמך אדם ששילם ממיטב כספו כדי להתאכסן במלון יוקרתי. מיד כשהוא נכנס לחדר, הוא מבחין שהמזגן אינו עובד כראוי, החדר לא מאוורר מספיק, ופה ושם יש שיירי אבק ולכלוך. הוא מתמלא מיד בכעס וברוגז, ובא בטענות קשות לבעל המלון.

בהזדמנות אחרת, אותו אדם ממש נקלע לאותו מקום, ולא הייתה בידו פרוטה לשלם עבור לינה במלון. בעל המלון, שהבחין במצוקתו, הכניס אותו ללון בחינם. הפעם, אותו אדם נכנס בדיוק לאותו החדר, עם אותו מזגן מקרטע ואותם שיירי לכלוך, אך הוא אינו מבחין בשום לכלוך ותקלה - הוא כולו שמח ומודה ומשבח על כך שניתן לו מקום להניח את ראשו.

מה ההבדל בין שני המקרים? ברור שהתנאים הפיזיים אינם אלה שגרמו לתגובה השונה, שהרי בשני המקרים החדר והתנאים היו זהים לחלוטין. מה שיצר את ההבדל בין הכעס לבין השמחה הוא אך ורק תחושת ה"מגיע לי".

במקרה הראשון, האדם הגיע מתוך תחושה שמגיע לו - ולכן התמלא כעס ורוגז; במקרה השני, הוא ידע שלא מגיע לו דבר - ולכן התמלא שמחה והודיה על מה שיש.

זהו שורש הדברים. המרמור והדכדוך אינו נובע מהיעדרו של חפץ כזה או אחר, אלא ממבט נפשי הלוחש לאדם: "מגיע לי!".

כאשר אדם מחשיב את עצמו ותופס מקום, הוא מתרגל לחשוב שמגיע לו להצליח, מגיע לו להרוויח, ומגיע לו שהכול יזרום בדיוק לפי רצונו. ממילא, כשהמציאות אינה מתיישרת לפי הציפיות שלו, עולה מיד התרעומת: "למה לאחרים מגיע יותר ממני? למה מגיע לי לסבול?" - ומתוך התביעה הזו נולד כל הצער.

וכאן מאיר לנו מרן רבינו הקדוש רבי שלמה מקארלין זי"ע, יסוד נפלא בפתגם קצר וחד:

"אַ נִישְׁט - בַּדַּארְף נִישְׁט!" (מי שנחשב בעיני עצמו לכלום - אינו צריך לכלום!)

תתבונן במאמר זה: מי שמעמיד את עצמו בגאווה וחשוב בעיני עצמו, חושב תמיד שמגיע לו הכול, ועל כן הוא שרוי תמיד במרה שחורה בראותו שאינו מקבל את כל תאוותיו. אך מאידך, מי שזוכר את מציאותו ועומד בשפלות ובביטול - מבין שמצד עצמו שום דבר אינו מובן מאליו, ושום דבר לא מגיע לו.

ברגע שתשחרר את התביעה "מגיע לי" ותאמץ את מידת השפלות של "א נישט - בדארף נישט", הצער והדכדוך ייעלמו מעליהם, וחלף זאת תיכנס ללבך שמחה עצומה בכל הטוב שיש לך, וכפי שאמרו חז"ל: "איזה עשיר? השמח בחלקו!"

למסירת שאלות, הערות או הארות למדור זה, ניתן לפנות לקו לודמיר: 02-30-111-22 שלוחה 99
או לדואר אלקטרוני: A023011122@gmail.com לתשומת לבכם: בחירת השאלות לפרסום נעשית על פי שיקול דעתם הבלעדי של חברי המערכת. אין המערכת מתחייבת לבחור או להשיב לכל שאלה שנשלחה.

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת לך לך

וילך אברם כאשר דיבר אליו ה' וילך אתו לוט (יב, ד).

אמר הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע: בעת שאדם מסכים בלבו לעשות איזו עובדא ומצוה כאשר דיבר אליו ה', מיד "וילך אתו לוט" זה היצר הרע מתחבר אליו תיכף ומכשילו בפניות והרהורים לא טובים.

(אמרות משה)

ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם (יד, ה).

פעם אמר הרה"ק רבי יהודא צבי מסטרעטין: עד פרשת 'לך' התרעין פתוחין, ופרשת 'לך' הוא כמו ראש השנה. כי ס"ת בראשית נח לך הוא חת"ך, שם הפרנסה, החותך חיים לכל חי. גם עד פרשת 'לך' היה נקרא שמו אברם, ובפרשת 'לך' הוסיף לו אות ה' וקרא שמו אברהם, והבן.

(דגל מחנה יהודה)

והאמין בה' (טו, ו). בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה גו' (תהלים לז, ג). **מאמר מו"ר ר' שלמה זי"ע מקארלין**, 'בטח בה' ועשה' שיהיה לך 'טוב' שהוא שמח בחלקו, 'ורעה אמונה' ר"ל שכל מעשיך לפני ה' תעורר בה אמונה, 'שכן ארץ' זהו הכנעה, 'והתענג על ה'' על ידי אהבה ויראה, אז יקוים 'ויתן לך משאלות לבך'.

(יסוד העבודה, מכתבי קודש סימן ז)

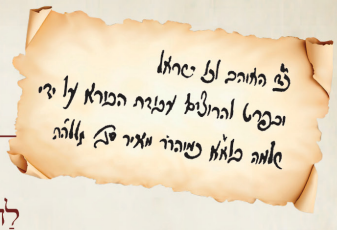
דברים שנחרטו על גווילי אש

הרה"ק רבי אברהם אלימלך מקארלין זי"ע הי"ד, בהסכמתו לספר שמע שלמה:

"טוב עשה בהוציאו לאור מאמרים קדושים מקדוש עליון מקארלין וזכות צדיק יגן עליו ועלינו ועל כל ישראל".

רבים מעידים:
מאז שהתחלתי לקבוע לימוד בתורתו של רבינו, כל חיי השתנו.

הָאוֹהֵב לְכָל יִשְׂרָאֵל וּבְפָרָט
לַהֲרוֹצִים עֲבוֹדַת הַבּוֹרֵא עַל יָדִי

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

ישועת ה' כהרף עין

ריח חריף של סיד רטוב עמד בחלל בית המלאכה הקטן שבחצר ביתו של הצדיק רבי מנחם מענדל מקוסוב, שבאותם הימים טרם התעטר בעטרת האדמו"רות.

מדי בוקר, עם שחר, הייתה הרבנית הצדקנית מרת שיינא רחל ניצבת בבית המלאכה, עומדת שעות ארוכות על רגליה ועמלה בעבודת הכפיים המפרכת של ייצור לבני בניין. גיגית עץ גדולה ניצבה במרכז החדר, ובתוכה בלילה עבה של סיד, תבן ושאר חומרים. הרבנית לשה את החומרים בידיה במאמץ רב, מוסיפה לסירוגין מים, חופן עשבים או אבקת אבני גיר.

כשנעשתה הבלילה אחידה וחלקה, הייתה הרבנית יוצקת אותה לתוך תבניות עץ מלבניות קטנות ומעבירה אותן ליציע גדול. שם, על מדפים סדורים זה מעל זה, התייבש החומר בתוך התבניות, עד שנוצרו לבנים חלקות ונאות, שנועדו להימכר במחיר הגון כאבני חיפוי מיוחדות למבני מגורים. כך התפרנסו בדוחק רבי מנחם מענדל ונוות ביתו, והביאו לחם לפיות ילדיהם.

אותו בוקר נשאה הרבנית בזהירות רבה את צמד הלבנים האחרון, כאילו החזיקה כלי זכוכית עדינים, והעלתה אותן בסולם העץ הצר אל היציע. המדפים היו עמוסים לעייפה. מאות לבנים צחורות עמדו שם בשורות ישרות, ממתינות לימי הייבוש האחרונים, בטרם יועמסו על העגלה ויימכרו בשוק. הרבנית מחתה את זיעתה, התבוננה בפרי עמלה ונאנחה אנחת רווחה עמוקה. הכול היה מוכן.

היא נפנתה אל הפינה כדי לשטוף את ידיה בדלי המים, כשלפתע נשמעה תרועת צחוק עליזה מחוץ לבית המלאכה.

שני ילדיה השובבים פרצו פנימה בחדווה, רודפים זה אחר זה במשחק סוער. הרבנית עוד לא הספיקה לקרוא: 'זהירות!', והשניים כבר נחבטו בעוצמה באחד מעמודי התמיכה של יציע העץ.

נקישה עמומה נשמעה, ואחריה חריקה אימתה של עץ נשבר. מדף העץ הכבד נטה על צידו. הרבנית זינקה קדימה בידיים מושטות, אך היה מאוחר מדי.

בזו אחר זו החלו מאות הלבנים להחליק וליפול אל רצפת האבן הקשה. קול התנפצות אדיר הדהד בחלל החדר. גושי הסיד היבשים והפריכים לא עמדו בעוצמת הנפילה, התרסקו לרסיסים והתפוררו לחתיכות. בתוך שניות ספורות התמלא בית המלאכה בענן אבק לבן, סמיך ומחניק. כל העמל, היזע והתקווה של חודש תמים ירדו לטמיון ברגע אחד.

נכנסה הרבנית אל חדרו של בעלה, רבי מנחם מענדל, ופרצה בבכי:

'ראה נא מה עוללו הילדים!... עבודה של ימים ירדה לטמיון...'

ענה לה הרבי בלחש, ברוך ובמאור פנים:

'אל לך לדאוג. אַז ס'איז שוין גאָר שלעכט, וועט ווערן גוט... כשהמצב גרוע כל כך, כבר יהיה טוב... בוודאי קרובה הישועה לבוא מאת ה'...'

◆◆◆

אחד מתלמידיו הקרובים של רבי זאב וואלף - רבי וועלוועל - מטשארני־אוסטראה, תלמידו של מרן המגיד ממעזריטש, היה רבי מנחם מענדל מקוסוב, בעל ה'אהבת שלום'. נפשו הייתה קשורה בנפש רבו, ולא משה ידו מתוך ידו. גם לאחר עלות רבו לארץ הקודש לא כבתה שלהבת התקשרותו של רבי מנחם מענדל, והוא הוסיף לעמוד עמו בקשר אגרות.

היה זה בראשית קיץ תקנ"ח, בטרם יצא רבי זאב וואלף לדרכו לארץ הקודש והמקדש. בחביבות רבה פנה אל תלמידו אהובו ושאל:

'בטרם ניפרד זה מזה, מה שאלתך, בני, ויינתן לך?...'

ענה רבי מנחם מענדל לרבו:

'שאלתי ובקשתי היא לזכות לראות את פני רבנו בכל יום לפני התפילה!'

'מובטח לך כי תזכה לכך!' השיב רבי זאב וואלף. 'בכל פעם שתביט בעד החלון - תראני!...'

ואכן, כך היה. בכל יום היה רבי מנחם מענדל מביט מבעד לחלון, רואה את רבו ומיד פונה להתפלל.

לא הסתפק רבי זאב וואלף בכך, והוסיף להעניק מתנה מיוחדת לתלמידו חביבו:

'עוד מתנה יש לי עבורך, תלמידי היקר. דע כי בכל פעם שתצטרך לסכום ממון, רב או מועט, לדבר מצווה ולצורך גדול, תושיט את ידך לשיפלאד [מגירה] שבשולחנך ותאמר בזה הלשון: **בזכות רבי וועלוועל הושיעה נא.** וכפי הסכום המגיע לאיש הממתין לממון, כך יופיע בתוך המגירה...'

ציון קדשו של הרה"ק אהבת שלום ז"ע וחצי המצבה המקורית

גם ברכה והבטחה זו התקיימה במלואה. בכל פעם שהגיע יהודי נצרך לפתחו של רבי מנחם מענדל, היה מכניס את ידו למגירה ואומר: 'בזכות רבי וועלוועל הושיעה נא'. מיד היה מתרחש הפלא הגדול: מטבעות זהב, כפי הצורך, הופיעו ובאו כהרף עין. רבי זאב וואלף ישב בטבריה שבארץ הקודש, ומצודתו הייתה פרוסה והשפעותיו הגיעו עד לתלמידו היושב בקוסוב.

◆◆◆

אך סיים רבי מנחם מענדל את דברי הנחמה והעידוד לרבנית, ובתוך כך נכנס אל הבית שליח. 'אנוכי שליחו של הרבי רבי זאב וואלף, הנמצא כעת בארץ הקודש!' אמר. 'הרבי ציווני למסור לכם את הוראתו: הגיע הזמן, און איר מעגט שוין ווערן רבי!... הנכם כבר יכולים להיות רבי! באה העת שתתעטרו בעטרת האדמו"רות ותנהיגו קהל עם ועדה...'

דקות אחדות לאחר שעזב השליח את הבית, ניגש אליו יהודי 'דייטשל', ממוצא גרמני, ושאלו היכן גר הרבי. השליח החווה בידו לעבר ביתו של רבי מנחם מענדל.

נכנס ה'דייטשל' פנימה והניח על שולחנו של הרבי קוויטל, בצירוף דמי פדיון בסכום נכבד של עשרה ריינישׁ.

כהרף עין באה הרווחה לרבי מנחם מענדל ולבני ביתו. מאותו היום והלאה הייתה פרנסתם בשפע, ואף חצר קודשו גדלה ופרחה, וקהל רב בא להסתופף בצילו.

(על פי ספר 'מאמר מרדכי')

◆◆◆

לרגל הילולת **הרה"ק רבי מנחם מענדל מקוסוב**, בעל ה'אהבת שלום', בן רבי יעקב קאפיל, תלמיד הבעש"ט; גיסו, רעו וידידו של רבנו **השרף מסטרעליסק**, תלמידו הגדול של מרן **רבנו שלמה מקארלין** זי"ע הי"ד.

החיים בלודמיר

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

הילולת רבי אברהם אלימלך מקארלין

ביום י"ד בחשוון הבא עלינו לטובה יחול יום היארצייט של הרבי הקדוש רבי אברהם אלימלך מקארלין, בנו של הרבי הקדוש רבי ישראל מסטאלין.

רבי אברהם אלימלך נולד ביום ד' באלול שנת תרנ"א. שמו נקרא בישראל 'אברהם' על שם זקנו - המגיד מטריסק, ו'אלימלך' על שם זקנו - רבי אלימלך מגראדז'יסק.

על ידו התפרסמה הבחינה הנוראה השורה בציון רבנו הקדוש רבי שלמה בלודמיר. במכתב ששיגר לבני ארץ ישראל בחודש תמוז שנת תרפ"ו, כתב כי הוא שוהה כעת בעיר לודמיר, אצל ציון קדשו של רבנו שלמה מקארלין. והוסיף בשם זקנו, אבי אביו, רבי אשר הצעיר מסטאלין, כי העמידה אצל ציון קדשו של רבי שלמה מקארלין היא ממש כמו בחיים חיותו!...

הרה"ק רבי אברהם אלימלך מקארין ז"ע

בחודש חשוון שנת תש"ג עלה הכורת על רבנו ועל כל בני משפחתו, ויום היארצייט נקבע ליו"ד בחשוון. ה' יקום דמם.

מדברות קודשו: 'אין לי ספק שכל מה שזוכים החסידים, וכל מה שיש להם זה רק בזכות מה שמקבלים מאת הצדיק, מאת הרבי, וזה הענין של הנסיעה וההתקשרות לצדיק'.

יַלְדֵי רַבֵּנוּ שְׁלֹמֹה // חִידַת הַשָּׁבוּעַ

כֵּיצַד פּוֹעֵל הַיֵּצֶר הָרָע מוּל אָדָם שֶׁהֶחְלִיט לַעֲשׂוֹת מִצְוָה וְרוֹצֶה לְהִתְקָרֵב לַה'?

הַפְּתָרוֹן מוֹפִיעַ בְּעָלוֹן זֶה.

בְּכְדֵי לַעֲנוֹת יֵשׁ לְחַיֵּג לְקו לוּדְמִיר 023011122 לְהַקִּישׁ 0 וְלִפְעֹל עַל פִּי הַהוֹרָאוֹת.

נִתָּן לַעֲנוֹת עַד לְיוֹם רִאשׁוֹן לַךְ לְךְ

בֵּין הָעוֹנִים נָכוֹנָה, יִגְרֵל זְכוּי לְרְכִישַׁת מַתָּנָה בְּסַךְ 50 ₪

הַזּוֹכֶה לְפָרָשַׁת בְּרֵאשִׁית: שִׁימִי רֶכְטְשַׁפֶּה, מוֹדִיעִין עִילִּית

רַבִּי מְנַחֵם מֵעַנְדֶּל מִקּוֹסוֹב

רַבִּי מְנַחֵם מֵעַנְדֶּל מִקּוֹסוֹב הוּא מְיַסְּדָהּ שֶׁל חֲצַר הַקּוֹדֶשׁ קוֹסוֹב, שֶׁמִּמֶּנָּה נוֹסְדָה חֲצַר הַקּוֹדֶשׁ וִיז'ְנִיץ. הָרַבִּי הָיָה בֵּנוֹ שֶׁל רַבִּי יַעֲקֹב קָאפִּיל, תַּלְמִיד מָרָן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וּשְׁלִיחַ הַצִּבּוּר בְּבֵית מִדְרָשׁוֹ. רַבּוֹתָיו הָיוּ רַבִּי זְאֵב וּוואלף מִשְּׁאַרְנִי־אוֹסְטְרָאָה, רַבִּי צְבִי הִירְשׁ מִנַּדְבּוֹרְנָא, רַבִּי מֹשֶׁה מִזְּבָּרז' בַּעַל 'שֹׁר דִּבְרֵי אֱמֶת', וְרַבִּי מֹשֶׁה לֵייב מִסַּאסוֹב.

עַמּוּד הַחֶסֶד וּגְמִילוּת הַחֲסָדִים הָיָה רַבִּי מְנַחֵם מֶעֶנְדֶּל, לְצַד עֲבוֹדָתוֹ הַנּוֹרָאָה לִפְנֵי קוֹנוֹ בְּהִתְלַהֲבוּת עֲצוּמָה. בִּשְׁנַת תקנ"ח, לְאַחַר שֶׁעָלָה רַבּוֹ רַבִּי זְאֵב וּוואלף לְאֶרֶץ הַקּוֹדֶשׁ, הֵחֵל לְהַנְהִיג קָהָל וְעֵדָה, וַאֲלָפִים מֵאֲחֵרִים נִטְמְנוּ בְּקוֹסוֹב, וּבִשְׁנֵיהֶם הָאַחֲרוֹנוֹת אַתָּר בְּסַיְּעָתָא דִּשְׁמַיָּא מְקוֹם הַקֶּבֶר וְנִמְצָאָה מֵחֲצִית הַמַּצֵּבָה הַמְקוֹרִית, וְהוּקַם הָאֹהֶל מֵחָדָשׁ.

בְּשַׁבָּת זוֹ יָחוּל יוֹם הַהִלּוּלָא הַמְּאתַיִם. זְכוּתוֹ תָּגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן!

מַרְגָּלִית מִתּוֹרָתוֹ
שֶׁל רַבֵּנוּ שְׁלֹמֹה מִקַּרְלִין:

הַמּוֹפֵת הֵכִי גָּדוֹל - לְהַכְנִיס אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּלִבּוֹ שֶׁל יְהוּדִי